

ΕΤΟΣ 63ον

29 Νοεμβρίου 2015

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 48 (3261)

ΑΝΤΙΦΑΣΗ ΑΓΑΠΗΣ

Ένα από τα χαρακτηριστικά στοιχεία της παρακμής μιάς κοινωνίας ιστορικά, είναι ο κατακερματισμός της και η διαίρεση. Η δικόνοια κορυφώνεται σε μία έσωστρεφή πολεμική, όχι πάντα με έκδηλές βίας, αλλά πάντως με κυρίαρχο τόν καταγγελτικό λόγο. Δημαγωγοί εξανίστανται και χειραγωγούν το πλήθος έκμεταλλευόμενοι συνήθως την έλλειψη παιδείας, την ίδια στιγμή που ύπονομεύουν θεσμούς χάριν του δικού τους συμφέροντος. Ιστορικά, πάντα η κατάληξη είναι η ίδια η κοινωνική αποσύνθεση.

Δυστυχώς, παρόμοια φαινόμενα παρατηρούνται ένιστε και σε έκκλησιαστικά περιβάλλοντα. Ακόμη και στις ημέρες μας, πολλοί επιμένουν να αναλίσκουν δυνάμεις μαχόμενοι όχι έναντίον της τραγικότητας του σκότους του αιώνας τούτου, αλλά έναντίον άλλων αδελφών. Στη συγκυρία που ο κόσμος έχει τόση ανάγκη, εμφανίζονται στείρες ένδοεκκλησιαστικές αντιπαραθέσεις με βαρύτατους χαρακτηρισμούς, εξαιτίας λόγων ή πράξεων που προφανώς εξηγούνται διαφορετικά. Σάν να ξεχνάμε τόν δικτικό λόγο του αποστόλου Παύλου στους Γαλάτες, «ει αλληήλους δάκνετε και κατεσθίετε, βλέπετε μή υπό αλληήλων αναλωθήτε» (Γαλ. 5, 15), όπως και τό αντίστοιχο παράπονό του στους Κορινθίους, «όπου γάρ εν υμίν ζήλος και έρις και διχοστασίαι, ουχί σαρκικοί έστε, και κατά άνθρωπον περιπατείτε;» (Α΄ Κορ. 3, 3).

Ο έλεγκτικός λόγος

Πολλοί αιτιολογούν την έλεγκτική τακτική επικαλούμενοι στιγμές που άκομη και τό κήρυγμα του Κυρίου έγινε έλεγκτικό, ή πάλι καταφεύγουν στο παράδειγμα του Προδρόμου ή του Ιωάννου του Χρυσοστόμου. Όμως, αντιπαρέχονται τό γεγονός ότι ο έπιθετικός λόγος ήταν εξαίρεση και γι' αυτό κάτι τό αξιοσημείωτο. Ειδικώς δέ ο άγιος Ιωάννης ο Πρόδρομος, ο όντως αυστηρός, αλλά και γεμάτος αγάπη, ήλεγχε, άκόμη και τόν Ηρώδη, όχι με βανουσότητα και άπόρριψη, αλλά με άγιοπνευματικά έμπνευσμένο τρόπο. Γι' αυτό και στό κατά

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Έφ. ε' 8-19)

Μήν ασχολείσθε μέ τά σκοτεινά ἔργα

Ἄδελφοί, ὡς τέκνα φωτός περιπατεῖτε· -ὁ γάρ καρπός τοῦ Πνεύματος ἐν πάσῃ ἀγαθῶσυνῃ καί δικαιοσύνῃ καί ἀληθείᾳ·- δοκιμάζοντες τί ἐστὶν εὐάρεστον τῷ Κυρίῳ. Καί μὴ συγκοινωνεῖτε τοῖς ἔργοις τοῖς ἀκάροισι τοῦ σκότους, μᾶλλον δὲ καί ἐλέγχετε· τὰ γὰρ κρυφῆ γινόμενα ὑπ' αὐτῶν αἰσχρόν ἐστι καί λέγειν· τὰ δὲ πάντα ἐλεγγόμενα ὑπὸ τοῦ φωτός φανεροῦνται· πᾶν γὰρ τὸ φανερούμενον φῶς ἐστὶ. Διὸ λέγει· Ἔγειραι ὁ καθεύδων καὶ ἀνάστα ἐκ τῶν νεκρῶν, καὶ ἐπιφαύσει σοι ὁ Χριστός. Βλέπετε οὖν πῶς ἀκριβῶς περιπατεῖτε, μὴ ὡς ἄσοφοι, ἀλλ' ὡς σοφοί, ἐξαγοραζόμενοι τὸν καιρόν, ὅτι αἱ ἡμέραι πονηραὶ εἰσι. Διὰ τοῦτο μὴ γίνεσθε ἄφρονες, ἀλλὰ συνιέντες τί τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου. Καί μὴ μεθύσκεσθε οἴνῳ, ἐν ᾧ ἐστὶν ἀσωτία, ἀλλὰ πληροῦσθε ἐν Πνεύματι, λαλοῦντες ἑαυτοῖς ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς, ᾄδοντες καὶ ψάλλοντες ἐν τῇ καρδίᾳ ὑμῶν τῷ Κυρίῳ.

Μάρκον διαβάζουμε ὅτι ὁ Ἡρώδης σεβόταν τὸν Ἰωάννη περισσότερο, ἐπειδὴ ἤξερε ὅτι εἶναι ἄνθρωπος δίκαιος καὶ ἅγιος. Κι ὅταν κάποτε τὸν ἄκουσε στὴ φυλακῇ, ἔκανε πολλὰ ἀπὸ αὐτὰ πού τὸν συμβουλήευσε ὁ Ἰωάννης. Καὶ κάθε φορά πού τὸν συναντοῦσε τὸν ἄκουγε μὲ εὐχαρίστηση (Μάρκ. 6,20). Ὁ ἐλεγχόμενος Ἡρώδης ἄκουγε μὲ εὐχαρίστηση τὸν ἀρθρώνοντα καταγγελητικὸ λόγον ἐναντίον του Τίμιο Πρόδρομο! Χαρακτηριστικὸ λοιπὸν, τοῦ πνευματικοῦ ἐλεγκτικοῦ λόγου δὲν εἶναι ἡ ἐξουθένωση καὶ συντριβὴ ἐκείνου πρὸς τὸν ὁποῖο ἀπευθύνεται, ἀλλὰ ἡ πρόκληση σεβασμοῦ, κατανόηση τοῦ δικαίου καὶ ὀρθοῦ καὶ βεβαίως, ἠδύτητα ἀπὸ τὴν ἀγαπητικὴ καὶ μὲ πόνον προσέγγιση τοῦ κηρύττο-
ντος.

Παράδειγμα γι' αὐτὸ εἶναι ἡ διάκριση μὲ τὴν ὁποία ἡ Ἀρχαία Ἐκκλησία ἀντιμετώπισε τὸν Παῦλο. Ὁ Παῦλος ὡς Σαῦλος ἦταν ἐκεῖνος πού φύλασσε τὰ ρούχα ὅσων λιθοβολοῦσαν τὸν ἅγιο Πρωτομάρτυρα καὶ Ἀρχιδιάκονο Στέφανο (Πράξ. 7,58). Πῶς τὸν κρίνει ἡ Ἐκκλησία; Δέν ἴθει τίποτε ἐναντίον του, παρὰ μόνον προφυλάσσει γιὰ νά μὴν ὑποστῆ χειρότερα, ἐνῶ καὶ στὶς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων ἡ καταγραφή περὶ Σαύλου ὡς διώκτη τῆς Ἐκκλησίας εἶναι πραγματικὴ στὴν ἀπειλητικότητά της, χωρὶς ὅμως συναισθηματικὴ φόρτιση καὶ ἀπαξία (8,3). Ἡ δὲ στάση τοῦ Ἀνανία στὴ μεταστροφή τοῦ Σαύλου καὶ τὴν ἀνάδειξή του ὡς Παύλου εἶναι μὲν διστακτικὴ, ἐξαιτίας τῶν ὅσων ἔχει ἀκούσει περὶ τοῦ ἀνδρός, χωρὶς ὅμως, νά ἐμπεριέχεται κατάκριση, ἀπόρριψη ἢ καχυποψία (9,10-18). Στὴ συνέχεια ὁ Παῦλος μεταβαίνει στὰ ἱεροσόλυμα ὅπου ἀντιμετωπίζει τὸν ἐναντί του φόβο τῆς ἐκεῖ Ἐκκλησίας, ἀλλὰ ὄχι τὴν κατηγορία, τὴ σκληροκαρδία ἢ τὴν ἐξουθένωση (9,26-28).

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Ἀδελφοί, νά φέρεσθε σάν παιδιά τοῦ φωτός – διότι ὁ καρπός τοῦ Πνεύματος φανερώνεται μέ κάθε καλωσύνην, δικαιοσύνην καί ἀλήθειαν – νά ἐξετάζετε τί εἶναι εὐάρεστον εἰς τόν Κύριον, καί μή ἐπικοινωνῆτε μέ τά ἔργα τά ἄκαρπα τοῦ σκοτός, μᾶλλον δέ καί νά τά ἐλέγχετε, διότι ἐκεῖνα πού γίνονται ἀπ' αὐτούς κρυφά εἶναι ἐντροπή καί νά τά ἀναφέρῃ κανείς. Ἀλλά κάθε τι πού ἀποκαλύπτεται ἀπό τό φῶς γίνεται φανερόν, καί κάθε τι πού φανερώνεται εἶναι φωτεινόν. Διά τοῦτο λέγει, Σήκω ἐπάνω σύ πού κοιμᾶσαι καί ἀναστήσου ἀπό τοὺς νεκρούς καί ὁ Χριστός θά σέ φωτίσῃ. Προσέχετε λοιπόν πῶς ἀκριβῶς φέρεσθε, ὄχι ὡς ἄσοφοι ἀλλ' ὡς σοφοί, ἐπωφελοῦμενοι τοῦ χρόνου, διότι αἱ ἡμέραι εἶναι πονηραί. Διά τοῦτο μή γίνεσθε ἄφρονες ἀλλά νά κατανοῆτε ποιό εἶναι τό θέλημα τοῦ Κυρίου. Καί νά μή μεθᾶτε μέ κρασί, πρᾶγμα πού εἶναι ἀσωτία, ἀλλά νά γεμίζετε ἀπό Πνεῦμα καί νά μιλάτε μεταξύ σας μέ ψαλμούς, ὕμνους καί ᾄσματα πνευματικά, καί νά ἄδετε καί ψάλλετε μέ τήν καρδιά σας εἰς τόν Κύριον·

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλα, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀληθιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

«Ὁ ἐν πάσῃ ἀγαθωσύνῃ καί δικαιοσύνῃ καί ἀληθείᾳ ἔλεγχος»

Ἡ παραπάνω στάση τῆς Ἐκκλησίας ἐναντι τοῦ Παύλου, στάση προφύλαξης τοῦ ποιμνίου χωρίς μίσος γιά τόν ἐπιβουλέα, τόν προκαλεῖ νά γράψῃ τό σημερινό ἀποστολικό ἀνάγνωσμα, ὄχι μόνο γιά νά παροτρύνει καί νά διδάξῃ, ἀλλήλα καί γιά νά ἐκφράσῃ τήν εὐγνώμονα ἐμπειρία του ἀπό τά ὅσα εἰσέπραξε ὡς ἐκκλησιαστική συμπεριφορά.

Γιά νά ἀποτυπώσῃ μάλιστα τό βίωμά του χρησιμοποιεῖ τήν ἀντίφασιν. Ἀπό τή μιά προτρέπει τοὺς ἀδελφούς νά μή γίνονται συκοινωνοί καί συνένοχοι στά ἔργα τῆς ἁμαρτίας, γιατί δέν φέρνουν καρπό ωφέλιμο, γι' αὐτό καί πρέπει νά τά ἐλέγχουν ἀναδεικνύοντας πόσο ὀλέθρια εἶναι. Ἀπό τήν ἄλλη, στόν ἀμέσως ἐπόμενο στίχο λέει ὅτι τά ἔργα αὐτά, ἰδίως ὅσα γίνονται κρυφά, εἶναι τόσο αἰσχρά, ὥστε καί μόνον τό νά μιᾶ κανεῖς γι' αὐτά φέρνει ντροπή. Κι ὅλα αὐτά, ἀφοῦ προηγουμένως ἔχει τονίσει ὅτι ὅποιος εἶναι «τέκνον φωτός», χαρακτηρίζεται ἀπό τοὺς καρπούς τοῦ πνεύματος πού εἶναι οἱ κάθε εἴδους ἐκδηλώσεις καλοσύνης καί δικαιοσύνης καί ἀλήθειας.

Τί κατανοοῦμε μέσα ἀπό ὅλα αὐτά; Πρῶτον, ὅτι ὁ Παῦλος θέλει νά ἀναδείξῃ τήν κομβική θέση τῆς Ἐκκλησίας μας ὅτι ἀποστρεφόμεσθε τήν ἁμαρτία, ἀλλήλα ἀγαπάμε τόν ἁμαρτάνοντα. Σκοπός μας εἶναι ὄχι ἡ ἀπόρριψη, ἡ ἐξουθένωση καί ἡ συντριβή τοῦ ἀδελφοῦ, ἀλλήλα ἡ μετάνοιά του καί ἡ σωτηρία του! Δεύτερον, ὅτι ὁ Παῦλος θέλει νά ἐπιστήσῃ τήν προσοχή στόν κίνδυνο ἀπό τήν ἁμαρτία, χωρίς ὅμως, νά τή διαφημίσει. Πράγματι, πολλῆς φορές στήν προ-

29 Νοεμβρίου 2015: ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡ΄ ΛΟΥΚΑ.

Παραμόνου καί τῶν σὺν αὐτῷ 370 μαρτύρων († 250). Διονυσίου ἐπισκόπου Κορίνθου
ιερομάρτυρος.

Ἦχος: α΄ – Ἐωθινόν: Δ΄ – Ἀπόστ.: Ἐφεσ. ε΄ 8-19 – Εὐαγγέλιον: Λουκ. ιη΄ 18-27.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 6 Δεκεμβρίου, Γ΄ Λουκά.

Ἀπόστολος: Ἐβρ. ιγ΄ 17-21 – Εὐαγγέλιον: Λουκ. ιγ΄ 10-17.

σπάθειά μας νά στηλιτεύσουμε μορφές ἁμαρτίας, οὐσιαστικά τίς διδάσκουμε καί καλλιιεργούμε σχετικούς λογισμούς σέ ὅσους μᾶς ἀκοῦν. Τρίτον, ὅτι ὁ Παῦλος ἀκόμη κι ὅταν ἀναφέρεται στήν ἀνάγκη ἐλέγχου, προτάσσει τή ντροπή, τήν καθοσύνη, τή δικαιοσύνη καί τήν ἀλήθεια ὡς προϋποθέσεις ἀπαραίτητες γιά νά ἀποτολήμῃ ὁ ὅποιοσδήποτε ἐλεγχος.

Ἀδελφοί, ἡ ἰκανότητα ἀρθρώσεως ἐλεγκτικοῦ λόγου, προϋποθέτει μεγάλη πνευματικά μέτρα καί πολλή ἀρετή. Γι' αὐτό καί δέν μπορεῖ νά εἶναι ἔργο τοῦ ὀποιουδήποτε. Ἡ διάκριση πρέπει νά κυριαρχεῖ.

Ἄρχιμ. Ἰ. Ν.

Νέα ἔκδοση τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας

ΖΩΗΣ ΚΑΝΑΒΑ

ΑΓΙΑ ΒΑΡΒΑΡΑ: ΟΤΑΝ ΤΟ ΦΩΣ ΝΙΚΑ ΤΟΝ ΦΟΒΟ

(Α΄ ἔκδ., σχῆμα 18x22 ἑκατ., σελ. 56)

Ἡ βραβευμένη συγγραφέας παιδικῶν βιβλίων κα Ζωή Κανάβα, διασκευάζει τόν βίο τῆς ἁγίας Βαρβάρας γιά τούς μικρούς μας φίλους. Μέ τό χαρακτηριστικό γλαφυρό τρόπο γραφῆς της περιγράφει τόν βίο καί τά μαρτύρια πού ὑπέστη ἡ Ἁγία, ἡ ὁποία μέ τήν ἀγάπη της πρὸς τόν Ὑψιστο ξεπέρασε ὅλες τίς δοκιμασίες καί τά βασανιστήρια καί μέ τόν στέφανο τοῦ μαρτυρίου ἀνῆλθε στούς οὐρανοῦς, κοντά στόν ζωοδότη Κύριο. Ἡ εἰκονογράφηση εἶναι τοῦ Γιαννούλη Λυμπερόπουλου.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: Κάθε Σάββατο καί ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στόν Ἱ. Ναό Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου) Ἀθήνα. Προηγείται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰαοῦ 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής: Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὅλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr